

at man kan læse det der — saa faar han følgende tre Tal, $5\frac{4}{11}$, $2\frac{1}{11}$ og $1\frac{6}{11}$. Og saa siger han: da $\frac{6}{11}$ er større end baade $\frac{4}{11}$ og $\frac{1}{11}$, saa er det dette Parti, Partiet 17, som skal have 2 Medlemmer i Stebet for 1, da jo 5 og 2 og 1 kun er 8, og der skal vælges 9. Men der er det, at det ærede Medlem tager feil; thi det er ikke tilladt paa denne Maade at bryde Proportionaliteten, naar det skal være en virkelig Forholdstalsvalgmaade. Proportionaliteten bevares kun ved at multiplicere eller dividere med samme Tal, men den forrykkes ved at addere eller subtrahere samme Tal. Ved at lægge $\frac{4}{11}$ til $1\frac{6}{11}$, saaledes at det bliver til 2, har det ærede Medlem i Virkeligheden multipliceret med $\frac{22}{17}$. Vil det ærede Medlem nu være retfærdig, saa maa han ogsaa multiplicere de andre to Tal, $5\frac{4}{11}$ og $2\frac{1}{11}$ med $\frac{22}{17}$, og da vil han finde, at det første Parti faaer 6, det andet 2, og det tredje kun kan faa 1. Men det kan ogsaa bevises paa en anden Maade, som er meget let at forstaa uden at have Papir, Pen og Bly. Det ærede Medlem vil have 2 Repræsentanter til 17, følgelig skal Halvdelen af 17, der jo er $8\frac{1}{2}$, have een Repræsentant. Det maa retfærdig anvendes ogsaa paa de andre Grupper, og dividerer man nu de $8\frac{1}{2}$ ind i 59, saa faar man 6 Repræsentanter, men i saa Fald er der kun een Repræsentant tilbage til det ærede Medlems egen Gruppe, han gjør saaledes sin egen Gruppe megen uret ved den Velgighed. Hvis det ærede Medlem vil gennemse et schweizisk Tidsskrift, som jeg har lagt paa hans Blads i Morgen, for jeg vil ikke innglobe det ærede Medlem, nemlig „Bulletin de la Société suisse“ Nr. 3, saa vil han Side 139—42 finde en lille kort Afhandling, hvori han ser Forskjellen mellem den D'Hondtske Fordelingsmaade og Reguladetri. Det ærede Medlem holder paa Reguladetri, vi Andre holde paa den D'Hondtske Fordelingsmaade, som nu, tør jeg nok sige, er antaget af alle Proportionalister. Det ærede Medlem staar derfor paa et forældet Standpunkt, men jeg haaber, det vil vise sig, at det ærede Medlem ogsaa der vil komme til det Rette. Smidlertid skal jeg dog nævne et andet lille Exempel, som vil kunne forstaaes af enhver Militær, ja, man behøver ikke en Gang at være Militær, men blot at kjende lidt til Skivekydning. Exemplet er meget bekendt og har gjort megen Lykke, det er oprindelig fremsat af Professor Hagenbach-Bischoff fra Basel. Lad os tænke os 3 Skytter af ulige Dygtighed udtrykte ved 3 Tal, f. Ex. 59, 23 og 17. Tallene ere for Resten fligege-

og de ere blevne enige om, at der vindes en Præmie, hver Gang en Skytte har skudt 25 Blyskud eller et vist andet Antal. Der er 10 Præmier at uddele. Naar nu Skydningen paa et vist Punkt standser, fordi de 10 Præmier ere udbelte, opdager man, at man har taget feil, da der egentlig skulde uddeles 11, medens det nu af en eller anden Grund, maaste fordi der ikke er Patroner nok, er umuligt at fortsætte Skydningen; hvad saa? Saa siger det ærede Medlem: den, der har været nærmest ved at sætte saa mange Træffere, som fasshat, skal have den 11te Præmie. Men det er en stor Feiltagelse, for hvis man vilde fortsætte Skydningen, saa vilde den Dygtigste, der maaste er mange Gange dygtigere end de Andre, muligvis være kommen foran; det vil ikke altid ske, men ofte. For atter at tage et Exempel med Viserne paa et Uhr, saa vil De se, at nu er Klokken et Par Minutter i 2. I dette Tilfælde ville begge Viserne samtids naa, den ene til 12, den anden til 2. Men det kan meget godt være, at noget Andet sandt Sted, om man lagde det ærede Medlems Beregning til Grund. Det gjælder derfor om at multiplicere de forskellige Brøker, de overskydende Rester, for at bruge det ærede Medlems Udtryk. Der skal multipliceres med Medlemstallet i den Gruppe, som Resten tilhører. Først derved vil den reduceres til den rigtige Enhed, som bør ligge til Grund for dem Alle.

Det er for at belyse dette nærmere, jeg tillade mig at stille dette Endringsforslag, at Ordet „forholdsvis“ skal indskrives, hvor det ærede Medlem bruger Udtrykket „overskydende Rester“, samt at disse forholdsvis overskydende Rester findes ved at multiplicere de først fundne Rester hver med vedkommende Gruppens Medlemsantal, i Stebet for kun at multiplicere med det Medlemsantal, hvoraf Udvalget skal bestaa, og derefter dividere med det hele Antal af Stemme-givende. Det er kun stillet for at gjøre min Tanke mere klar, for at have noget Haandgribeligt at støtte sig til, men efter at det er færdigt, agter jeg at tage mit Endringsforslag tilbage. Siden jeg gjør det, vil jeg dog overfor det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Gad) sige, at dersom han optager mit Endringsforslag, og altsaa gjør en Rettelste i sit Forslag, som bevirker, at det i Realiteten falder sammen med det af de 6 Medlemmer stillede, saa erkjender det ærede Medlem altsaa, at jeg har Ret. Optager det ærede Medlem eller Andre derimod ikke Endringsforslaget, er det jo bortfaldet, og vi behøve da ikke at gjøre videre ved det. Skulde det ærede Medlem imidlertid optage